

Ställning, läge, belägenhet. — 2) (krigsk.) Den jordgrund, hvarpå en krigshär med fördel kan uppställas till strid. Fältställning, Ställning.

POSITIV, --i'v, a. 2. 1) Bestämd, afgjord, gifven, viss, säker. *P-a bevis, löften*. — 2) Bjudande, befallande. *P-a bud*. — *Motsats*: Negativ. — 3) Som antager något såsom verkligt: jakande. — *Motsats*: Nekande. — 4) Ej grundad på eller innefattad i naturrätten. *P. lag*, stiftad lag. — *Motsats*: Naturlig. — 5) (om person) Bestämd i sina yttranden, ej fallen för eftergift, befallande, myndig. — 6) (alg.) *P. kvantitet*, som har tecknet + framför sig. — *S. n. 5*. Litet orgverk. Kammarorgel. Se äfv. *Vespositiv, Fågelpositiv*. — *S. m. 3*. (gram.) Adjektivets enklaste ställning, som innebär ingen jämförelse med något annat. Kallas äfv., enligt latinets, *Positivus*. [— if.]

POSITIVSPELARE, --i'vspelare, m. 5. En som går omkring med ett vespositiv och låter höra det för penningar.

POSITIVT, --i'vt, adv. Bestämdt, säkert, afgjort. [— ift.]

POSITO, posito. (lat.) Förutsatt, antaget.

POSITUR, --y'r, f. 3. 1) Ställning med kroppen. — 2) Ställning, som man antager, då man börjar fäkta. *Ställa sig i p.*: äfv. (fig.) göra sig färdig till något, bereda sig till strid.

POSSESSION, påssäschn, f. 3. (lat. *Possessio*) 1) Besittning, innehafvande. — 2) Ätnjutande. — 3) Jordområde, som någon besitter; besittning.

POSSESSIONAT, påssäschnat, m. 3. Ägare af större landegendom.

POSSESSIV, påssäsi'v, a. 2. (gram.) *P-t pronomen* eller *Possessivum* (egentl. *Pronomen possessivum*, lat. ord), pronomen, som utmärker ett ägande, t. ex.: min, din.

POST, påsst, m. 3. (fr. *Poste*, af lat. *Ponere*, ställa) 1) Ställe, der soldat eller trupp blifvit ställd att hålla vakt. Deraf Fältpost, Förpost. *Intaga en p. Stå på p.*, vara utställd som vakt. (Fig.) *Vara på sin p.*, iakttaga sina skyldigheter, ej försumma nödig uppmärksamhet. — 2) På ett sådant ställe utställd soldat eller trupp. *En p. af nationalgardet, af linietrupperna. Fördubbla p-erna*. — *Syn*. Vakt, Postering. — 3) Beställning, syssla. *Innehafva en hög p.* Deraf Hederspost. — 4) a) Parti af varor. *En p. spannmål*. — b) Hvarje i räkning upptagen särskilt vara, varusort, arbete o. s. v., jemte derför utsatt penningbelopp. *För denna p. på min räkning. Denna p. i min herres räkning är oriktigt påförd*. — 5) Allmän inrättning för brefafsändning ifrån ett ställe till ett annat, emot fastställd afgift. Brefpost. *P-en är en sednare tiders uppfinning. Skicka bref på p-en*. — 6) Se Postkontor. *Lemna in ett bref på p-en*. — 7) Se Poststyrelse, Postverk. — 8) Bref och tidningar, som föras medelst posten emellan orter. *Föra p-en ifrån Stockholm till Göteborg*. — 9) Postbud, postförare, postkär, postiljon. *P-en har nyss kommit. Åkande, ridande p. Jag skall skriva med nästa p.* — 10) (fig.) Nyhet. *En bedröflig p.* — 11) Utländsk skjutsinrättning. *Resa med p-en*. — 12) Liten stolpe. Se vidare *Dörr-, Fönsterpost*.

POSTA, v. n. 4. 1) Stå på post. — 2) (fig. fam.) Gå på ett ställe och vänta. — *Postande*, n. 4.

POSTAFGIFT, f. 3. Se *Postpenningar*.

POSTAMENT, påstama'nnt, n. 3. (af fr. *Poster*, ställa) Fotställning.

POSTBETJENING, f. 2. Tjenstemän vid postverket.

POSTBOK, f. 3. pl. — *böcker*. Motbok, hvarenskipt person, som har räkning med ett postkontor, till rättelse vid uppgöringen låter der anteckna alla bref, som af honom med posten afsändas.

POSTBONDE, m. 3. pl. — *bönder*. Bonde å hemman, som har skyldigheten att emot viss skjutslega fortskaffa posten.

POSTBUD, n. 5. Person, afsänd, för att hämta bref och tidningar på ett postkontor.

POSTDAG, m. 2. Dag, då post afgår.

POSTDAGLIG, a. 2. Som kommer eller afgår hvar postdag. *P-a underrättelser. P-a penningremisser*.

POSTDAGLIGEN, adv. Med hvarje postdag. *P. bekomma bref*.

POSTDATERA, v. a. 1. (fr. *Postdater*) Åsätta ett sednare datum än det verkliga.

POSTDILUVIANSK, a. 2. Tillhörande tiden efter syndafloden.

POSTDIREKTÖR, påsstdiräcktör, m. 3. Postinspektör i större städer. Se äfv. *Öfver-Postdirektör*. [— rector.]

POSTDUFVA, f. 1. Se *Brefdufa*.

PÅSTERA, påstera, v. a. 1. Ställa på post, utställa en trupp på en viss post. — *P. sig*, v. r. Ställa sig på post; fatta posto.

POSTERANDE, n. 4. Ställande på post.

POSTERING, f. 2. 1) Se *Posterande*. — 2) Soldater, trupper, posterade på ett ställe, till dess försvar.

POSTFARTYG, n. 5. Fartyg, som användes att föra posten emellan tvenne orter.

POSTFRI, a. 2. Fri för postafgift. — *Postfritt*, adv. — *Syn*. Franco.

POSTFRIHET, f. 3. Frihet ifrån postafgift.

POSTFÖRARE, m. 3. En, som förer posten. — *Syn*. Postiljon.

POSTFÖRING, f. 2. Postens fortskaffande mellan orter.

POSTFÖRVALTARE, m. 3. Tjensteman, som har högsta tillsyn öfver göromålen vid ett postkontor eller vid en afdelning af ett större sådant.

POSTGOSSE, m. 2. pl. — *gossar*. Gosse, som förer posten eller är afsänd som postbud.

POSTGÅNG, m. 2. Postens förande mellan orter. *P-en emellan Stockholm och Ystad*.

POSTGÅRD, m. 2. Se *Posthus* och *Posthemman*.

POSTHEMMAN, n. 5. Hemman, anslaget till postens fortskaffande.

POSTHORN, n. 3. 1) Ett litet valdthorn eller trumpetlikt messingsinstrument, som postiljoner föra med sig, och hvare de blåsa, då de vilja gifva tecken åt vägförande att hålla ur vägen. — 2) Benämning på tvenne snäckarter, *Nautilus Spirula* och *Helix planorbis*.

POSTHUS, n. 3. Ställe utrikes, der posthästar hållas resande tillhanda.

POSTHÄST, m. 2. 1) Skjutschäst, som utrikes hålles resande tillhanda vid poststationerna. *Resa med p-ar*. — 2) (i Sverige) Häst, som förer posten.

POSTILJON, påstilljón, m. 3. (fr. *Postillon*) 1) Vid postverket anställd person, som förer posten emellan vissa orter. — 2) Körsvan på en postvagn.

POSTILLA, påstilla, f. 1. Bok, som innehåller predikningar öfver årets sön- och högtidsdags-evangelier.

Anm. Benämningen är upkommen af de lat. orden *post illa* (näml. *verba*, efter dessa ord, d. v. s. de utur bibeln såsom predikotext upplästa ord).